

Република Србија
УПРАВНИ СУД
23 У. 11796/15
18.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из Б., ..., поднетој против Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција фонда Б., ради поништаја решења број од 28.07.2015. године, у предмету инвалидске пензије, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција фонда Б., број ... од 28.07.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за град Б. број од 04.12.2014. године, којим је тужиоцу престало право и исплата инвалидске пензије од 01.01.2015. године. Жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 11.08.2015. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због неправилне примене материјалног права одредби члана 96. и 99. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, као и неправилне примене одредаба члана 12. и 13. и 198. Закона о општем управном поступку. Сматра да се из оспореног решења не види у ком поступку и по којим одредбама је покренут поступак којим се тужиоцу оспорава право на инвалидску пензију остварену 04.01.2001. године. Тужилац даље сматра да се члан 96. Закона о пензијском и инвалидском осигурању на који се позвао првостепени орган, примењује на право утврђено после 10.04.2003. године, а не и на права утврђена пре овог дана. Стога по мишљењу тужиоца првостепени орган није ни могао да покрене поступак по службеној дужности, јер је рок за преиспитивање по службеној дужности у смислу одредбе члана 240. Закона о пензијском и инвалидском осигурању

истекао 10.04.2008. године, а тужилац је право на инвалидску пензију остварио решењем Филијале за град Б. Број од 23.03.2001. године почев од 04.01.2001. године, које је постало коначно и правноснажно. Такође је указао да је у оспореном решењу наведен нетачан број и датум решења којим је тужиоцу утврђено право на инвалидску пензију. Даље наводи да тужени орган није санкционисао повреду одредбе члана 13. и 199. Закона о општем управном поступку учињену од стране првостепеног органа као ни повреду одредбе члана 198. Закона о општем управном поступку јер се из диспозитива првостепеног решења не може закључити по ком поступку и по ком решењу је покренут поступак по службеној дужности односно каква је судбина решења по коме је утврђено постојање губитка радне способности и право на инвалидску пензију број, Д број од 23.03.2001. године. Са изнетих разлога предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након разматрања тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган у поступку покренутом по службеној дужности у смислу члана 96. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању утврдио да је тужиоцу решењем број од 23.03.2001. године, утврђено право на инвалидску пензију од 04.01.2001. године, по утврђеном губитку радне способности. Комисија за утврђивање промена у стању инвалидности по службеној дужности у првостепеном поступку, налазом, мишљењем и оценом број од 20.11.2014. године, утврдила је да на дан доношења оцене 20.11.2014. године, код тужиоца не постоји губитак радне способности. Како је код тужиоца по обављеном прегледу утврђено да су наступиле промене у стању инвалидности које су од утицаја на утврђено право, то је сходно члану 115. став 1. тачка 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, првостепени орган одлучио као у диспозитиву првостепеног решења. Тужени орган одбио је жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, јер се Комисија за утврђивање промена у стању инвалидности у другостепеном поступку својим налазом, мишљењем и оценом број ... од 10.07.2015. године, датом на основу медицинске документације, сагласила са налазом, мишљењем и оценом Комисије за утврђивање промена у стању инвалидности по службеној дужности у првостепеном поступку од 20.11.2014. године. Налаз, мишљење и оцену другостепене Комисије за утврђивање промена у стању инвалидности, тужени орган оценио је као медицински документовано и довољно образложено, да као такво, у потпуности може да послужи као пуноважно мишљење вештака у смислу члана 149. Закона о општем управном поступку. На основу наведеног налаза, мишљења и оцене другостепене Комисије за утврђивање промена у стању инвалидности првостепени орган утврдио је да тужилац не испуњава законом прописане услове за стицање права из инвалидског осигурања како је то правилно утврђено и у првостепеном поступку. При томе је тужени орган констатовао да како од 20.11.2014. године код тужиоца не постоји потпуни губитак радне способности, то је првостепени орган правилно утврдио да нису испуњени услови за признавањем права на инвалидску пензију, и тужиоцу утврдио да од 01.01.2015. године престаје право на инвалидску пензију које је било утврђено по решењу број ... од 18.09.2003. године у смислу члана 115. став 3. Закона о

пензијском и инвалидском осигурању. Са изнетих разлога тужени орган донео је одлуку као у диспозитиву оспореног решења сходно члану 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

Полазећи од напред иложеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, основано се по оцени Управног суда наводима тужбе указује да је оспореним решењем повређен закона на штету тужиоца.

Одредбом члана 96. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", број 34/03...101/10), прописано је да се промене у стању инвалидности које су од утицаја на право на инвалидску пензију признату правноснажним решењем, утврђују у поступку покренутом на захтев осигураника, односно по службеној дужности.

Одредбом члана 240. истог закона прописано је да се решења којима су, до дана ступања на снагу овог закона, призната права из пензијског и инвалидског осигурања или којима је утврђен пензијски стаж, а који му је очигледно повређен материјални закон, могу укинути по праву надзора и по протеклу рока утврђеног законом којим је уређен општи управни поступак, у року од 5 година од дана ступања на снагу овог закона. Ставом 2. истог члана прописано је да налаз и мишљења органа вештачења на основу којих су, до дана ступања на снагу овог закона, призната права из пензијског и инвалидског осигурања посебно инвалидности могу преиспитивати по службеној дужности од 5 година од дана ступања на снагу овог закона.

У проведеном управном поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено је да је тужиоцу решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Филијала Б. Број од 23.03.2001. године, које је постало правноснажно дана 11.04.2001. године утврђено право на инвалидску пензију и губитак радне способности почев од 04.01.2001. године. Наведено решење донето је применом одредаба Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања ("Службени лист СРЈ" бр. 30/96) и Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" 52/96), важећим у време његовог доношења. У списима предмета туженог органа налази се налаз, оцена и мишљење првостепеног органа вештачења број ... од 04.01.2001. године, којим је утврђено да на дан прегледа 04.01.2001. године код тужиоца постоји губитак радне способности, са констатацијом да је потпуно и трајно неспособан за обављање свог посла шефа грађевинског објекта, као и другог одговарајућег посла, преквалификацију или доквалификацијом се не може оспособити за други одговарајући посао са пуним радним временом.

Полазећи од цитираних одредби Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", број 34/03...101/10), те неспорне чињенице да је тужилац право на инвалидску пензију остварио решењем Филијале за град Б. Број ... од 23.03.2001. године, који је постало правноснажно дана 11.04.2001. године, то је по оцени Управног суда поступак за утврђивање промена у стању инвалидности које су од утицаја на право на инвалидску пензију признату правноснажним решењем (а које промене се могу утврдити само налазом, мишљењем и оценом органа вештачења), покренут по истеку рока прописаног одредбом члана 240. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, који рок је протекао дана 10.04.2008. године.

Такође, из диспозитива решења првостепеног органа од 04.12.2014. године, не

може се поуздано утврдити каква је правна судбина решења којим је тужиоцу утврђено право на инвалидску пензију и губитка радне способности број од 23.03.2001. године, Ово стога што је према диспозитиву решења првостепеног органа од 04.12.2014. године тужиоцу престало право на инвалидску пензију и исплата пензије од 01.01.2015. године. Поступањем на напред наведени начин повређена је одредба члана 198. Закона о општем управном поступку, а коју повреду тужени орган сагласно овлашћењима из члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку тужени орган није отклонио у поступку одлучивања по жалби тужиоца.

Поред наведеног, тужени орган у образложењу оспореног решења утврдио је да је тужиоцу право на инвалидску пензију утврђено решењем број ... од 18.09.2003. године, које решење се не налази у списима предмета.

Са напред изнетих разлога у поновном поступку тужени орган је у обавези да у смислу цитиране одредбе члана 240. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, оцени испуњеност услова у погледу рока за покретање по службеној дужности поступка утврђивања промена у стању инвалидности које су од утицаја на право на инвалидску пензију признату правноснажним решењем по службеној дужности из члана 96. Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09). У извршењу пресуде, тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедба суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.02.2016. године, 23 У. 11796/15

Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ/ИО